

TRẦN CẨM QUỲNH NHƯ

HỒN LÃNG TỬ

BẠT NGÀN DONG RUỒI

Tôi cứ đọc đi đọc lại CÓ MỘT CHỖ ĐỂ VỀ của nhà thơ Trần Bang Thạch, lòng
xao xuyên, mang mang.

Sao như nói hộ lòng tôi?

"... mỗi ngày qua
thêm một nỗi buồn riêng
thêm một chút ngậm ngùi cổ thổ"

(TBT)

Và nữa:

"sớm nắng chiều mưa bóng nhỏ bên đường

Đề mỗi đêm dài điểm cỏ cầu sương

ta mơ làm người Lý Bạch

đề đầu tư cổ hương

thấy hồn mình lượn lơ nơi viễn phố

(TBT)

Xin lỗi nhà thơ Trần Bang Thạch.

Tôi mạn phép dồng dài mấy câu cảm thán, giống như đem thạch anh để gắn lại
kim cương!

HỒN LÃNG TỬ BẠT NGÀN DONG RUỒI

Tôi vẫn âm thầm lê bước mệt nhoài trên những nẻo đường Sài Gòn quen lạ,

Công Lý, Duy Tân, Yên Đỗ, Hiền Vương, Cô Giang, Cô Bắc...

Quen vì đã ở trọ Sài Gòn hơn bốn mươi năm lận đận,

Lạ vì Sài Gòn chỉ là chỗ dung thân, tương tạm thời hóa ra mãi mãi!

Cần Thơ Bạc Liêu Sóc Trăng...

Đâu còn chỗ nào cho tôi!

Đường sá, gió mây, sông nước, ngay cả không khí để thở,

đều thuộc về người khác lâu rồi!

Tôi nhớ câu nói một thằng bạn lối xóm:

"Như à, trời Montreal xanh lắm, mây Montreal trắng lắm,

Nhưng không có bầu trời nào xanh thắm như Cần Thơ..."

Tôi cũng kiếp ngựa già, cũng khách trọ,
Nhưng không phải Houston như tác giả,
Mà đấng cay thay, trên chính quê hương mình!

Vẫn nước ngọt phù sa đổ quạch,
Vẫn mái chùa cong, vẫn ngôi trường ríu rít...
Sao tôi mơ hồ lạc lõng nơi chôn nhau!

"Nắng ở đây vẫn là nắng ngày xưa,
Nhưng tâm hồn ta bây giờ không là ta năm cũ"...
Lại nhớ bầu trời mây bàng bạc của Thanh Tịnh ngày nhập học.
Nhìn quanh... đâu Thầy bạn cũ, đâu ngày hè vui?

Nhớ trông mắt Má đục lờ vì rứt ruột khóc tiễn từng đứa con đi trong một chiều
đất trời nổi cơn gió bụi,
Cho con ăn miếng thịt cuối cùng (trệu trạo con vừa ăn vừa khóc),
Vi Má sợ nơi phương xa con làm than vát và không một bóng người thân...
Nhưng rồi anh chị em tụi con đều quay về đủ:
Đứa thất thểu sau chuyến đi vô vọng,
Đứa trở về câm lặng trong hũ buồn,
Đứa im lìm nơi đáy cát, cùng con cá nhỏ làm bạn vong niên!

Thương Ba Má khi chết mắt mở trừng với lời nguyện kiếp sau không sanh chốn
hào môn.
Thương anh chị em long đong sanh bất phùng thời.
Thương con cháu lắt lầy như thực vật một đời không ngược mắt.
Thương một tôi, đời Tiêu Phong không Khiết Đan cũng chẳng Trung Nguyên mịt
mờ ngơ ngác đứng bên lề!

Nhà thơ muốn giữ lại một góc trời quê,
Vì mong còn chỗ quay về khi hóa bướm.
Tôi chỉ nguyện muôn đời hồn lãng tử bạt ngàn dong rui,
Làm gió, làm mây, làm tinh không, làm cây tùng cây bách, man mác xanh tươi
cô độc khoảng trời buồn!

Trần Cẩm Quỳnh-Như